

چرا مکالمه کردن برای افراد دارای اختلال اوتیسم مشکل است؟ بیشتر افراد دارای اختلال اوتیسم، از زبان گفتاری استفاده می کنند اما تفاوت های آشکار و یا ظریفی در استفاده ی صحیح از زبان گفتاری و دستور زبان یا در زیربومی، تماس چشمی و زبان بدن نشان می دهند. گرچه عده ی کمی نیز دقیقاً همانند افراد فاقد اختلال اوتیسم صحبت می کنند.

چگونه مکالمه کردن را به کودکان دارای اختلال اوتیسم آموزش دهیم

گفتار کودکان با اختلال اوتیسم اغلب با تأخیر یا اختلال همراه است. ممکن است آن ها نمایشنامه ای از تلویزیون را بدون فهمیدن معنی آن از حفظ بخوانند، عباراتی را تکرار کنند، یا صداهای کاملاً بی معنی تولید کنند. درمانگران طرز صحیح استفاده از زبان گفتاری را به کودکان یاد می دهند. برای مثال، تعدادی از مهارت های خاصی که درمانگران آموزش می دهند، عبارتند از: چگونگی پرسیدن و پاسخ دادن به سوال، چگونگی انتخاب موضوعات مناسب برای گفتگو، چگونگی ایجاد تماس چشمی، و چگونگی استفاده و متوجه شدن زبان بدن. برای مثال، درمانگران مهارت های اجتماعی ممکن است به کودک با اوتیسم چگونگی تشخیص کنایه و شوخی از روی حالات چهره و وضعیت بدن را آموزش دهند.

چرا افراد دارای اختلال اوتیسم در مکالمه مشکل دارند

بسیاری از تمرینات می توانند موجب ارتقاء روانشناختی و مهارت شوند. اما تعداد بسیار کمی از افراد در این طیف، در مکالمه صمیمی هستند و کاملاً طبیعی ظاهر می شوند. همچنین برخی مسائل وجود دارد که در واقع می تواند از طریق آموزش مهارت های اجتماعی ایجاد شود. برخی از چالش های گفتاری مبتلایان به اختلال اوتیسم عبارتند از:

1. تعداد کمی از افراد در طیف اختلال اوتیسم، زبان را به سرعت همتایان معمولی شان پردازش نمی کنند. و در نتیجه، ممکن است طول بکشد تا مطلبی را بفهمند، پاسخ مناسب ایجاد کنند، و سپس آنچه در ذهنشان است را بیان کنند. بسیاری از مکالمات معمول سریع اتفاق می افتد و افراد در اختلال طیف اوتیسم غالباً عقب می مانند.

2. بسیاری از افراد در طیف اختلال اوتیسم در تمایز کنایه و شوخی از حقیقت مشکل دارند. ایده ها و اصطلاحات انتزاعی نیز فریب دهنده هستند. در نتیجه، آن ها احتمالاً پاسخ نامناسب خواهند داد. مگر اینکه گوینده منظور و قصد خود را توضیح دهد.

3. افراد دارای اختلال طیف اوتیسم اغلب با ریتم، آهنگ یا درجه صدایی متفاوت از همتایان معمولی شان صحبت می کنند. بنابراین، حتی اگر خود کلمات مناسب باشند، ممکن است با صدایی یکنواخت، بلند، ملایم، یا به عبارت دیگر متفاوت بیان شوند.

4. افراد دارای اختلال طیف اوتیسم ممکن است عباراتی را از تلویزیون، فیلم ها، یا حتی گروه های مهارت های اجتماعی یا داستان های اجتماعی قرض بگیرند (تکرار کنند). این استراتژی به آن ها کمک می کند تا سریعاً با زبانی مناسب پاسخ دهند. اما وقتی شخصی متوجه می شود که این عبارات از باب اسفنجی یا نمو (نام شخصیت های کارتونی) آمده، نتایج گیج کننده خواهد بود.

[Why Is Conversation So Hard for People with Autism?](#)

تیمه و ترجمه: فاطمه نصیری، گفتاردرمانگر مرکز جامع اوتیسم دانشگاه علوم پزشکی تهران، تدریس در برخی موارد، افراد دارای اختلال طیف اوتیسم بسیار بیشتر از هممتایان معمولی شان سخن خود را تکرار می کنند. بنابراین یک پرسش کاملاً منطقی، به عنوان مثال "کی شام می خوریم؟" هنگامی که بارها و بارها دقیقاً با یک شیوه و آهنگ پرسیده شود، تبدیل به یک نوع کلیشه می شود.

6. افراد دارای اختلال طیف اوتیسم معمولاً بیش از حد روی علایق خاصشان تمرکز می کنند. در نتیجه، ممکن است آن ها از مکالمه به عنوان ابزاری در جهت ایجاد فرصت صحبت کردن طولانی درمورد موضوع موردعلاقه شان استفاده کنند (شخصیت مورد علاقه ی تو در دیزنی کیه؟ برای من یل هست. بل فرانسویه. و اون ...). این مورد در برخی موقعیت ها خوب است، اما اغلب منجر به ناکامی در سهم گفتگوی شریک ارتباطی می شود.

7. آموزش مهارت های اجتماعی، اگرچه می تواند مفید باشد، همچنین می تواند موجب کج فهمی هایی درمورد چگونگی استفاده از زبان گفتاری و زبان بدن در موقعیت های خاص شود. برای مثال، در حالی که حرکات دست در موقعیت های رسمی مناسب هستند، به ندرت در بین گروهی از کودکان همسن و سال مناسب خواهد بود. و در حالی که پرسش "آخر هفته چطور بود؟" در اداره کاملاً منطقی است، در گروه بازی نامناسب است.

8. گاهی درمانگران برای افزایش رفتار در برخی مهارت های اجتماعی بیش از حد تأکید می کنند. برای مثال، در حالی که نگاه کردن به چشمان شریک ارتباطی به مدت حداقل یک یا دو ثانیه، ایده ی خوبی می تواند باشد، گفتگوی چشم در چشم برای بسیاری از افراد بسیار آزارنده است.

تعداد کمی از افراد دارای اختلال اوتیسم قادر هستند که به حدی به هنر گفتگو مسلط شوند که از هممتایان بدون اختلال اوتیسم قابل تشخیص نباشند. هرچند، بسیاری، آماده ی پذیرش پیشرفت در مهارت های گفتگوی اساسی می باشند و در اغلب موارد، تعامل موفقیت آمیزی در انواع موقعیت ها نشان می دهند. برای اکثر افراد، ترکیبی از درمان ها، مدل دهی ویدئویی، و تمرین بسیار کلیدهای موفقیت هستند